Helena MACHÁTOVÁ - Stratená v sebe

Vošla som dnu, položila nákup na najbližšiu stoličku a zamkla za sebou dvere. Dom bol prázdny a bolo v ňom ticho. Rodičia ráno odcestovali a vrátia sa až o tri dni. Marcové slnečné svetlo sa rozlievalo po hnedej plávajúcej podlahe a zanechávalo na nej teplé zlaté škvrny. Prachové zrnká sa vznášali v lúčoch, ktoré sa sotva badateľne posúvali vzduchom spolu s pohybom dňa. Všade bolo ticho a o to hlasnejšie kričali do studeného jarného dňa krvavé čmuhy na podlahe.

Niektoré škvrny boli malé ako kvapky, iné sa rozliali do širších tvarov a vpíjali sa do podlahy. Červená farba sa v nich pozvoľna menila na hnedú.

Mňauk, moje nájdené mačiatko, ležalo na boku a oči malo otvorené. Jeho drobné telíčko bolo polepené zasychajúcou krvou tak veľmi, že sa nedala rozpoznať farba srsti a malé labky naveky znehybneli natiahnuté dopredu. Smerom ku mne, pomyslela som si zúfalo a oči mi zaliali slzy. Prečo? Prečo som prišla neskoro? Miesta, kde čepeľ noža prenikla jemnou pokožkou boli početné a zreteľné. Rany v kožúšku boli priame, čisté a nespochybniteľné ako odhalenie, ktorého som bola práve svedkom.

Sofia sedela vedľa mačiatka a nepokojne sa pozerala po miestnosti akoby videla a počula niečo, čo som ja v tom tichu nedokázala zmyslami zachytiť. Nehýbala sa, len oči jej behali z jedného kúta miestnosti do druhého a tvár mala napätú. Myseľ sa jej rozpadla na tisíc drobných kúskov ako sklo spadnuté na kameň a ona sa ho márne snažila poskladať do tvaru, ktorý už žil iba v jej pamäti. Krvavý nôž ešte stále zvierala v pravej dlani. Zovretie slablo, prsty sa rozchádzali a nôž sa v okamihu vytrhol z ich objatia a na zlomok sekundy sa vznášal vo vzduchu, aby vzápätí s cinkotom dopadol na zem. Ruky si pritlačila na uši akoby hľadala úkryt pred svetom. Snažila sa stlmiť aj tlkot vlastného srdca a šum dychu. V hlave sa jej odohrával svet plný predstáv, pocitov a hlasov, ktoré boli až príliš skutočné. Pozerala na mňa cez tiene a šepoty, ktoré ostatní ignorovali.

„Sofia," zašepkala som a zviezla som sa na podlahu k nej. Každý záblesk svetla, každý zvuk, každý nádych aj výdych sa mi zdal extrémne predĺžený až nekonečný. Sekundy sa menili na minúty, z minút boli hodiny, z hodín sa stávali dni. Sedela som vedľa nej, vzlykala a v hlave mi rezonovali spoločné spomienky, obrazy, zvuky, vône... Mala som pocit, že vidím spomalene každý ich detail, dokonca aj tiene, ktoré vo mne zanechali. Zároveň sa mi v hlave vynárali myšlienky a otázky. Všetko sa to dialo naraz. Obrazy, slová, zvuky, vône, všetko sa krútilo v chaotickom víre a ťahalo ma so sebou. Zdalo sa mi, že miestnosť, v ktorej sedíme, sa roztáča a zároveň zmenšuje, pretože jej steny sa hýbu a približujú k sebe. Každý okamih prinášal

nekonečnú reťaz zvukov, ktoré nielenže neutíchali, ale práve naopak, neustále zosilňovali. Počula som biť vlastné srdce, každý nádych ma bolel a potrebovala som naň stále viac síl. Na okamih som si uvedomila, že niečo tu nie je v poriadku. Len na okamih. Svet bol zrazu príliš jasný, príliš hlučný a ostrý ako nôž. Prikryla som si dlaňami uši rovnako ako ona.

Nová škola mi priniesla vstávanie za tmy v hnusnom počasí, každodenné cestovanie vlakom, veľa učenia, nikdy nekončiaci stres, permanentný nedostatok spánku a Sofiu. Vstúpila mi do života nebadane, keď som ju najviac potrebovala a už zostala. V mnohom mi bola podobná, rozumeli sme si slovami aj bez nich a cítila som sa s ňou fajn. Bola som za ňu nekonečne vďačná, pretože mať dvadsať hodín nemčiny týždenne je neľudské. Veľa sme sa rozprávali a ešte radšej som ju len počúvala, pretože mala príjemný hlas a kopec zaujímavých zážitkov. Vždy, keď som večer nemohla spať, tak som jej posielala hlasovky. A ona mne. Trávili sme spolu čas aj po vyučovaní a potom som s ňou začala chodiť na párty, kde mi dala vyskúšať cigarety, alkohol a aj iné veci. Napokon sme boli spolu takmer stále.

Časom sa však náš vzťah so Sofiou začal kaziť. Ja som sa v škole veľmi snažila a ona mi to začala ničiť. Šepkala mi vždy, keď som stála pred tabuľou a samozrejme, doplácala som na to ja, hoci som sa ju snažila nepočúvať. Počas písomiek mi pozerala do papiera, diktovala a prepisovala mi odpovede a ja som kvôli tomu neraz dostala zlú známku. Najhoršie bolo, že mi to nikto neveril. A ona sa len smiala, vraj beriem všetko príliš vážne! Nechápala som to, no uvedomovala som si, že jej správanie nie je v poriadku a že sa od nej musím odpútať. No nebolo to jednoduché. Keď som ráno vošla do kupé, už tam sedela. Niekedy mlčky a nehybne, len ma pozorovala, inokedy na mňa hneď volala a držala mi miesto. A niekedy som ja volala ju. Vždy, keď som nevládala a túžila som po tom, aby bol niekto pri mne a držal ma. Napriek všetkému som ju v živote potrebovala.

Včera som cestou domov zo stanice našla na ulici malé mačiatko. Sklonila som sa, že ho pohladkám a vôbec sa nebránilo. Bolo drobné, až príliš štíhle a ľahučké. Vzala som ho do náručia a odniesla domov. Tam som ho poumývala od blata a zabalila do starej deky. Aj s dekou som ho vložila do krabice od topánok a pritlačila ju k radiátoru. Vyhrievalo sa a krútilo. Malo drobučké pruhované labky a tenký chvostík. V očiach sa mu zračila únava aj opatrnosť. Chvíľu som sa s ním hrala, hladkala ho a nazývala som ho Mňauk, lebo tak sa mi predstavilo. Keď mačiatko zaspalo, išla som mu do obchodu kúpiť mačacie mlieko a kapsičky.

Kým som bola v meste, ozvala sa mi Sofia. Prišla ku nám domov a keďže tam nikto nebol, z chladničky si vybrala víno a naliala si za plný pohár. Povedala, že na mňa počká. Nepáčilo sa mi to, ale nechcela som sa s ňou hádať. Rýchlo som nahádzala do košíka veci, ktoré som potrebovala a šla zaplatiť.

Bola noc. Neviem už, koľká v poradí, ale ešte stále som sedela na zemi kúsok od mŕtveho mačiatka. Pozrela som sa naň a potom na Sofiu, ktorá to všetko spôsobila. Najskôr som si myslela, že je to len únava, ale jej pohyby boli nejaké trhané. Akoby sa mi vzďaľovala a zároveň sa strácala. Rástla vo mne úzkosť. Skúšala som s ňou hovoriť, ale jej odpovede mi unikali. Stále som ich počula, ale už som si nimi nebola istá.

„Sofia, Sofia, drž ma!“ Pozerala som na miesto, kde ešte pred pár sekundami sedela, zúfalo som hmatala rukami okolo seba a niekde hlboko v mysli sa mi začali objavovať útržky z článkov o duševnom zdraví. Svet bol zrazu tichým miestom. Jediná, spočiatku plachá myšlienka, naberala na sile a drala sa dopredu. „To, čo vidím, možno nie je skutočné...“

Niekde v diaľke som začula prichádzajúce auto. Jeho svetlá ožiarili ulicu a zvuk kolies preťal nočné ticho. Motor bol stále hlbší a ostrejší, zvuk silnel. Auto napokon zabrzdilo a pneumatiky sa zastavili pred bránou. Motor ešte chvíľu ticho bežal a potom zhasol. Buchli dvere a vzápätí sa ozvali kroky. Kráčali čoraz bližšie k dverám, až napokon v zámku zaštrngali kľúče. Dvere sa pomaly uvoľnili a miestnosť sa nadýchla.

„Mama, oco, kde ste boli? A kde je Sofia?“

„Sofia? Aká Sofia? Žiadnu nepoznáme. Preboha, čo sa tu stalo? Prečo si sa zamkla? A prečo nedvíhaš telefón? Čo to je... preboha...? Neboj sa. Nikto tu nie je... Bola si tu celý čas sama, ale teraz si už s nami. Sme tu s Tebou. Nikto iný tu nie je a ani nikdy nebol.“

Nadýchla som sa, že niečo poviem, no v hrdle sa mi vytvorila tichá hrča a rozplakala som sa od úľavy. Nekontrolovateľne. Slzy mi stekali po lícach, plecia sa chveli a vzlyky sa miešali s krátkymi nádychmi. Plakala som dlho, príliš dlho. Nad Mňaukom, nad Sofiou, nad sebou, nad všetkým, čo sa za posledné mesiace stalo. Takmer som pomedzi slzy nevidela ani biely plášť prichádzajúceho lekára.